

Άγιος Ευμένιος: Η χωρίς όρια φιλοξενία του με υλικά και πνευματικά αγαθά

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η φιλοξενία για τον πατέρα Ευμένιο ήταν δευτέρα φύσις.

Ζούσε για να φιλοξενή και να υπηρετή τα παιδιά του Θεού με τον καλύτερο τρόπο. Για τον Παππούλη μας η φιλοξενία δεν είχε όρους και όρια και, βέβαια, δεν αναφερόμαστε μόνο στα υλικά, αλλά και στα πνευματικά.

Το ένα συναγωνίζετο το άλλο.

Στα υλικά, ό,τι είχε, το διέθετε η φιλόξενη καρδιά του πλουσιοπάροχα. Αυτό το γνωρίζουν οι πάντες.

Παλιά, όταν υπήρχε και πολύ νερό, φύτευε λαχανικά στον κήπο του και τα μοίραζε στον κόσμο.

Αλλά και στα πνευματικά, ο Παππούλης μας έτερπε με τις ωραίες και πλούσιες Ακολουθίες, με τις λαμπρές πανηγύρεις των Αγίων Αναργύρων και γενικά των μεγάλων Αγίων, τους οποίους προσφωνούσε με όλες τους τις ιδιότητες, π.χ. έλεγε:

«Των Αγίων ενδόξων, θεοστέπτων, μεγάλων βασιλέων και ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης, που λαμπρώς πανηγυρίζουμε».

Επίσης, διέθετε τον εαυτό του ολόκληρο στο να στηρίζει, να παρηγορή και να αναπαύη όλους.

Δεν υπήρχαν ώρες και ωράρια για τον Παππούλη μας. Αν τον έπαιρνες στο τηλέφωνο και του έλεγες: «Μπορώ να έλθω να εξομολογηθώ;», σου απαντούσε: «Εγώ εδώ θα είμαι. Αν θέλετε».

Ή, αν του έλεγες: «Μπορείτε να έρθετε στο σπίτι να μου κάνετε αγιασμό ή ευχέλαιο ή να κοινωνήσετε έναν άρρωστο;» ακόμη κι αν ήταν πολύ μακριά, δεν έλεγε ποτέ: «Δεν μπορώ» ή «Δεν ευκαιρώ» ή «Με κάλεσαν κάπου αλλού» (πράγμα πολύ σύνηθες) ή «Έχω Ακολουθία», παρά σου έλεγε: «Πότε θέλετε; Πότε μπορείτε;». Δεν έλεγε ποτέ: «Τότε μπορώ» ή «Τότε ευκαιρώ», αλλά «Πότε εσείς (!) θέλετε;».

Κι αυτό γινόταν ακόμα και όταν ήταν πολύ βαριά άρρωστος, ή στις πιο ακατάλληλες ώρες. Το κελλί του ήταν ένας σταθμός πρώτων βοηθειών, που λειτουργούσε εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Ένα υπήνεμο λιμάνι, όπου κατέφευγε κάθε πονεμένος.

Πολλές φορές πήγαινε κάποιος εκεί στενοχωρημένος, μπορεί και απογοητευμένος, και ο Παππούλης μας τον κέρναγε γλυκά το ένα μετά το άλλο, ή μπορεί να του έδινε πέντε-δέκα λουκούμια μαζί.

Μερικές φορές του τα έβαζε στο στόμα με το χεράκι του ο ίδιος. Και, ω του θαύματος, περνούσαν όλα. Έδινε απλόχερα ό,τι είχε, ό,τι του έφερναν το μοίραζε. Πολλές φορές γέμιζε καλάθια και τα μοίραζε μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας. Στην Μητρόπολι πήγαινε λάδι για τις κατασκηνώσεις των παιδιών.

Ο Παππούλης ήταν πολύ στοργικός με όλους. Όταν ήμασταν στο τραπέζι μας τάζιζε, ακόμη και στο στόμα. Μας έκανε πειράγματα, αστεία, μας έλεγε: «Άνοιξε το στόμα σου» και μας έβαζε μέσα ένα κουλούρι, ένα γλυκό ή φαγητό.

Θυμάμαι, όταν πήγαμε ένα ταξίδι στην Ρωσία, κάποια ημέρα που ήμουν λίγο μακριά του, μία από τις κυρίες της εκδρομής του πρόσφερε τυροπιττάκια.

Ο Παππούλης έφαγε το ένα και το άλλο το έβαλε στην τσέπη του. Όταν γύρισα κοντά του, το έβγαλε και μου το έδωσε.

Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Πηγή: pemptousia.gr